

Ίδρυτής Ν. ΓΕΡΟΧΡΗΣΤΟΣ

Ιδιοκτήτης - κληρονόμοι

Ν. ΓΕΡΟΧΡΗΣΤΟΥ

Έκδότης: ΝΙΚ. Θ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΧ. Κ. ΣΙΩΖΟΣ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1930

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ

29

ΙΟΥΝΙΟΥ 1975

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε' ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 22 ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 3

ΤΕΛΕΦΩΝΟΝ 491.22-337

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΠΙΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΦΩΝΗ ΑΠΟΓΝΩΣΕΩΣ

ΑΠΟ ΤΑ Ν. ΣΥΛΛΑΤΑ

ΣΕ ΜΑΚΡΑ επιστολή του ό πρόεδρος της κοινότητας Ν. Συλλάτων κ. Χρ. Τσερέας αναλύει και παρουσιάζει ένα σοβαρό πρόβλημα, που κατέστη άληθινό άγχος διά πολλούς διοικητικούς του. Το πρόβλημα αυτό, όπως διαπιστώσαμε από πρόχειρο έρευνα, άπασχολεί και άλλους οικισμούς της Χαλκιδικής. Πρέπει λοιπόν να αντιμετωπισθί από το Κράτος με την έπιβαλλόμενη σοβαρότητα.

ΜΕΤΑ το 1923 στον συνοικισμό Ν. Συλλάτων (Καρβία κατά την παλαιά όνομασία) εγκατεστάθησαν γηγενείς και πρόσφυγες. Και οι μόν γηγενείς έστεγάσθησαν σε παλαιά οικήματα προερχόμενα εκ της ανταλλαξιμου περιουσίας, οι δέ πρόσφυγες στα γνωστά δεχάτεγκε, που παρεχώρει ή έπιτροπή άποκαταστάσεως προσφύγων. Πλείστοι εκ των γηγενών έδημιούργησαν στα οικόπεδα, που έλαβον, νέα καταστάσιν. Άνήγειραν οικοδομές καινούργιες, έφύτευσαν δένδρα, αξιοποίησαν κατά πάντα δυνατό τρόπο.

ΜΕ το νομοθετικό διάταγμα 3713/57 έρουθμίσθη ή τύχη μερικών εκ των οικοπέδων τούτων. Έρχεται όμως σήμερα ή άνομοδία ύπηρεσία της ΔΑΠ και προβλίνει σε έπιανεκτιμησιν της αξίας των οικοπέδων τούτων. Και τα άποτιμά—ούτε λίγο ούτε πολύ—στο ύτέρογκο, το ύπερβολικό, το παράλογο ύψος των 60.000—80.000 δραχμών! Είδοποιεί κατόπιν τους κατόχους, όπως έντός 30 ήμερών παύσουν να συντάξουν τα συμβόλαια. Και,

άν δέν κατορθώσουν έντός της προθεσμίας ταύτης να έξοικονομήσουν τα πράγματα, τα οικόπεδα δηνοπρατούναι και περιέρονται, σε ποιους άλλους, στους λεφτιάδες...

ΑΝΤΙΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ κανείς εύχερώς πόσο σοβαρό κοινωνικό πρόβλημα είναι αυτό. Το Κράτος άδράνησε επί μισό αιώνα και δέν έκαμε την δουλειά του. Έρχεται λοιπόν τώρα να πετάξη στους πέντε δρόμους καθ' όλα νομοταγείς και έντίμους πολίτας του, χωρίς να φταίνε σε τίποτε.

Ό κ. Τσερέας δίδει σ' ένα σημείο της έπιστολής του την δραματικότητα της διαμορφουμένης καταστάσεως «πως λοιπόν μπορεί να παραμείνη ό άγρότης στον τόπο του, άφοϋ και αυτό το σπίτι, που έχτισε, δέν το δικαιοϋται; Θα τους το άγοράξη ό αστός;...»

ΚΑΘΙΣΤΑΤΑΙ λοιπόν έπιτακτική ή λήψις άμέσων μέτρων διά την αντιμετώπισιν αυτού του προβλήματος. Οι ένδιαφερόμενοι προσέφυγαν ήδη στην Διεύθυνσιν Γεωργίας, ή όποία μελειά με ευμένεια το θέμα.

Έχομε όμως την γνώμη ότι, όσο να ρυθμισθί τοϋτο ριζικώς, ή ΔΑΠ πρέπει να άναστείλη τις δημοπρατήσεις και να άκυρώση, όσες έγιναν ήδη. Τα οικόπεδα αυτά να παραχωρηθούν στο Υπουργείο Γεωργίας και το τίμημά των να καθορισθί από την Έπιτροπή άπαλλοτριώσεων. Όπου χρειάζεται, το θέμα να αντιμετωπισθί νομοθετικώς.

Άυτή είναι ή όρθή και υγιής λύσις. Πριν ή φωνή άπογνώσεως γίνει θύελλα καταλυτική.

Η ΦΩΝΗ ΜΑΣ

ΧΡΥΣΩΜΕΝΟ ΧΑΠΙ

ΜΕ ΚΥΡΙΟ άρθρο μας, πρό δύο εβδομάδων, έξηγήσαμε από το Κράτος να έπιδειξη το πρέπον ένδιαφέρον διά την άνροτική μας τάξιν και ίδία τους σιτοπαραγωγούς. Τα μέτρα όμως, τα όποια έξηγγέλησαν, δέν κρινονται ίκανοποιητικά. Και άν ώρείλοντο σε άδυναμία να είναι γενναιότερα, δέν θα συνεζηρείτο το πράγμα. Δυσκόλους καιρούς διερχόμεθα και νοητή είναι κάθε θυσία.

Όταν όμως το ψωμί ακριβαίνει κατά μίαιιση δραχμή και στους σιτοπαραγωγούς το Κράτος δίδη μόνο πενήντα λεπτά το κιλό, ό συνδυασμός των μέτρων αυτών δέν μπορεί να μη θεωρηθί ύτοπος και σε τελευταία άνάλυσιν σε βάρος τόσο των παραγωγών όσο και του καταναλωτικού κοινού. Ποιός την παίρνει, κύριοι, την ύπόλοιπο αξίησιν της μιάς δοσυχμής; Το κύκλωμα, οι μεσάζοντες, οι άνίδρωτοι. Και την παίρνουν από τον παραγωγό και τον καταναλωτή. Μάλιστα παίρνουν παραπάνω, άν ληφθί ύπ' όψιν ότι από ένα, κιλό σιτάρι βγαίνει πάνω από ένα κιλό ψωμί.

Άλλα μέτρα ύπέρ των παραγωγών, χωρίς έξυγάνσιν του κύκλωματος, είναι ματαιοπονία. Το Κράτος, φαίνεται, δέν άποφασίζει—ποτέ μέχρι τώρα δέν το έπεχείρησε—νάσπάση το άδηράγο, το άχόρταγο αυτό κύκλωμα. Όχι μόνο αυτό, αλλά το παρέχει την μερίδα του λέοντος.

Τούλάχιστο όμως άς μη προσπαθεί να «χρυσώση το χάπι», που δίδει στους παραγωγούς και το καταναλωτικό κοινό. Περισσότερα είλικρίνεια δέν βλέπει.

ΟΙ ΑΠΡΟΣΙΤΕΣ ΠΑΡΑΛΙΕΣ

ΚΑΤΑ τον νόμο—και την άπλη λογική—οι αγιαλοί ως άνήκοντες στο Δημόσιο είναι πράγματα κοινής χρήσεως. Συνεπώς είναι προσίτοι σε κάθε πολίτη, που θα το ήθελε.

Μόνο όμως θεωρητικώς. Στην Χαλκιδική οι πέραν της λωρίδος της παραλίας ή του αγιαλοού ίδιοκτητές έχουν περιφράξει τα οικόπεδά των και έχουν άποκλείσει κάθε δυνατότητα προσπελάσεως τρίτων προς την θάλασσα.

Μήπως όμως μ' αυτή την τακτική δέν ίδιοποιούνται κατ' έμμεσο άλλ' άσφαλή τρόπο τις άκρογιαλιές μας; Μήπως δέν περιγράφουν έτσι τον νόμο; Μήπως δέν προσβάλλουν ή δέν άφαιρούν έτσι τα δικαιώματα των πολιτών;

Και όλα αυτά με την άνοχή του Κράτους. Ή την άβελτηρία του.

Έτσι όμως οι παραλίες της Χαλκιδικής κατά μέγα ποσοστό είναι άπρόσιτες διά το εύρύ κοινό. Ή έμποδίζεται κανείς από τις γενόμενες περιφράξεις ή πρέπει να περάση από κάποιο τουριστικό κέντρο διά να «μοδηθί», όσο να φθάση στην άμμουδιά.

Προνόμιο λοιπόν έλαχίστων έγινιν ή θύλασσο; Τών γαιοκτημόνων, που περιφράσσουν και των λεφτάδων, που έχουν κλειδίδια κάθε πόρτας;

Τόν πολύ λαό θα τον άφήση άπροστάτευτο το Κράτος;

ΠΑΡΑΛΥΟΥΝ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ του Δικηγορικού Συλλόγου Χαλκιδικής κ. Κων Γεροχρήστος απέστειλε προς το Υπουργείο Δικαιοσύνης έπίγειον τηλεγράφημα, διά του όποιου διεκτραγωδεί την έπικρατούσα στο Πρωτοδικείο κατάστασιν έλλείψει προσωπικού και ζητεί την ταχίση άπάνδρασιν τούτου.

Τόν κώδικα του κινδύνου έκρούσαμε και ήμεϊς πολ' διηήνους. Ύπεγραμμίσουμε ότι πρέπει να παύσουν οι μανδραίνι των Άθηνών να βλέπουν την Χαλκιδική ως πτωχό άδρον. Δέν είναι ό νομός των 73.000 κατοίκων της άτογραφής. Είναι ό νομός, που δέχεται έτησίως άνω των 600.000 τουριστών, με όλες τις έντεθθεν έπιπτώσεις. Οι οδομικές άργασμοί, κίνησις τροχοφόρων τρομακτική, άνάπτυξις ραγδαία. Και συνεπώς γεωμετρική αύξησις των δικαστικών ύποθέσεων.

Πώς θα τα βγάλουν πέρα οι ύπηρεσιες ύπάλληλοι; Ο όργανικός αριθμός των, διά να άρρωμε ως

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΡΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Του Σεβ. Μητροπολίτου Κασιόδρας κ.κ. ΣΥΝΕΣΙΟΥ

«Πέτρος άπόστολος Ίησού Χριστού»
«Πάυλος ...κλητής άπόστολος»

Όλοι οι άπόστολοι, άν κι δέν γνωρίζωμεν όλων την άκριβή ίστ. ορίαν, ύτηρέησιν το σχέδιον του Θεού. Συνεμορφώθησαν με την πιαρα γελίαν του Άναστημένου Θεού Διδασκάλου, «πορευνέντες μαθητεύσιντε πάντα τα έθνη». Άλλά καθώς μας πληροφορεί ή ιστορία, όπως ιδιαιτέρως είναι γνωστόν το άποστολικόν έργον και ό μόχθος του Πέτρου και του Παύλου. Κορυφαίοι άνομάσθησαν, διότι το έργον των ύπέρηξεν έκτεταμένον και πασίγνωστον Περί του ιδιαιτέρου μόχθου τούτων μας πληροφορεί το βιβλίον της Καινής Διαθήκης, το όνομαζόμενον «Πράξις των Άποστόλων». Άμφότεροι πρωταστατούν με άπόλυτητα, με ψυχικών δυναμισμόν, με περιφανή αυτοθυσίαν εις την διάδοσιν του Χριστιανικού κηρύγματος. Πρην έπιστολή εις Χριστόν ό Παύλος, το βάρος της διαδόσεως του χριστιανικού λόγου έχει πέσει επί των ώμων κυρίως του Πέτρου. Άυτός με ιδιαιτερον μένος καταδιώεται και φυλακίζεται. Μετά την έπιστροφήν του Παύλου όμως,

το χριστιανικόν κήρυγμα διασπάσει τα όρια της Παλαιστίνης και της Συρίας και πλημμυρίζει τες χώρας των είδωλολατρών Άσιανών και Εύρωπαίων. Ήμεϊς οι Έλληνες πρέπει να σταθώμεν με πολλήν ευγνωμοσύνην ένώπιον του Άποστόλου Παύλου. Ό Παύλος έγένετο ό πρώτος εκχριστιανιστής των Έλλήνων της Μικράς Άσίας, της Κύπρου, της Μικεδονίας και της κυρίως Ελλάδος. Ύπέρηξεν ό πρώτος, δυνάμεθα να είπωμεν, άποπίσκοπος της Έλληνικής Εκκλησίας. Ό πρώτος κήρυξ, ποιμήν και διοργανωτής της. Πρὸς τους Έλληνας και τας άνά την οικουμένη Έλληνικώς Εκκλησίας άπευθύνονται αι έπιστολάι του. Και ως έθνος είμεθα χρωστώμεν προς τον Μεγάλον Παύλον. Ό τόν διεπεραιώθη εις την Μακεδονίαν, και έκείθεν εις τανότια της Ελλάδος, εύρε τον

έλληνισμόν υπόδουλον, ταπεινωμένον, παρηκμασμένον, κάτω από το βρομερόν πέλαμα των ήμαγρίων της Ρώμης. Κατά συ έπειαν τους παλαιούς φιλοσόφους τους είχαν διαδεχθί ψυδοφιλόσοφοι. Άνθρωποι, οι όποιοι με τα φιλοσοφήματά των συνέτειναν εις την περισσοτέραν παρακμήν και την άχρείωσιν των ήθών. Εύρεν όμως και βοιόν με την έπιγρασθήν «Άγνωστο Θ. ή». Ό βοιός αυτός ήταν ένα ποσίσθημα της άπίστεως του άληθινού Θεού. Άυτόν τον Θεόν τον εκήρυξεν ό Παύλος. Οι όλίγοι πιστεύσαντες εις Άθήνας με τους λοιπούς των άλλων Έλληνικών πόλεων, έγένοντο ή άπαρχή της έθνικής άφυπνίσεως. Έξυγιάνθησαν βαθμηδόν τα ήθη. Άπέκτησαν οι άποχουωμένοι δούλοι των Ρωμαίων νεανικήν σφριγηλότητα και ρωμαλεότητα. Και άν-

τι να άποροφηθούν από τους κατακτητάς, κατώρθωσαν να διοσώσουν την έθνην φυσιογνωμίαν των. Και τελικώς να διαδεχθύν οι χριστιανοί Έλληνες την ύπό το βάρος του έμφυλισμού, της άισχρότητος και των άνομιών καταρρεύσαν ρωμαϊκήν αυτοκρατορίαν, και να σπλεχώσουν ύπό τους πρώτους Ρωμαιοί αυτοκράτορας του Βυζαντίου την ύπερχιλόχρονη Έλληνική και χριστιανική αυτοκρατορία της Κωνσταντινουπόλεως. Ό Παύλος είναι ό σπορεύς του χριστιανικού και αναγεννημένου Έλληνικού Πολιτισμού. Και διά να ετανέλωμεν εις τον παγκόμιον χαρακτήρα του έργου των δύο κορυφαίων Άποστόλων, όφείλομεν να διαποθέσωμεν, ότι ό Πέτρος και ό Παύλος ήσαν οι πρωτοπόροι του Εύρωπαϊκού ή δικθορηκευτικού Πολιτισμού. Οι σωτήρες της Εύρώπης από τον Βαρβαρισμόν των Βαρβαρικών Φυλών, που έπέδραμον επί αιώνας κατά της Εύρώπης. Αιώνες διεσφρασαν έκτοτε. Έσημειώθη

Συνέχεια εις την 4ην σελίδα

Συνέχεια εις την 4ην σελίδα

